

Õnnisüda

Kristlik
Ühing

Ühendus
"Kristuses"

Mina elan ja teie peate elama
Joh. 14,19

№ 2.

„Elu-Päike“ toimetis vabandab lugejate ees ja teatab,
et artikkel „Konnersreuthi ime“ kohta ilmub redaktsioonist
olenemata trükitehnilistel põhjustel „Elu-Päike“ № 3.
Toimetis.

Ajakirjas avaldatud tööde äratrükkimine, tõlkimine
ja mahakirjutamine nii osadena, kui tervikuna
ei ole lubatud

Üksik number 20 senti

ELU-PÄIKE

KRISTLIKU ÜHINGU „ÜHENDUS KRISTUSES“ VAIMLIK-KIRJANDUSLIK AEGKIRI

№ 2

Vastutav toimetaja: Karl Nusar.

Väljaandja: KRISTLIK ÜHING „ÜHENDUS KRISTUSES“.

Toimetuse ja talituse aadress: Põltsamaa, Pargi uul. № 2.

1933.

Matk Põltsamaale.

Ma ei suutnud ära oodata seda päeva ja tundi, mil võisin rabeleda välja linnast, mis põlanud ära õnnistusel! —

Pingutusega ootasin oma puhkust.. terve olemus igatses sinna, kaugesse kolkasse — minu kodumaa südamesse... Süda — mis saanud veel kallimaks sellest, et Kristus otsustand seal avada Oma Jumaliku südame, täis armastust ja kaaskannatust õnnetutele ja kannatajatele! Kristus avab Oma armastuse üleskutse, avab Enese ja Oma õpetuse tuuma „Elu-Päikese“ läbi.

Ja igavene Elu Päike hajub välja Oma kiiri Eesti südamest! —

Ja ainult Sõna, Kristusest Enesest voolav, mõjub inimsüdamete peale..

Nüüd mõistan ma oma vaimlikkude vanemate Smirnofide ütelist:

„Parem vaikida, kui kõnelda eneselt“.

Näe, Põltsamaa ju üsna ligi.. ja kunstilise pärjana näib mulle terve kodumaa ümber Põltsamaa... hargnevad hanereas lihtsad majakesed... inimesed avalikud ja hingelised... hingata kerge ja vabal! —

Vaat' kuhu peitunud elav oas... helgete ja puhtate vete allikas! —

Aga näe — siin ta on meie omane kodu-varjula! —

Perekond Smirnofid — vend ja õde oma nelja lapsega — „Ühendus Kristuses“ liikmete — sõprade keskel Põltsamaal.

Tuleb vastu öde Smirnoff — meie vaimlik ema — kes nii paljudele eesti hingedele on sirutanud Kristuse kannatavas armastuses käed, et meid välja tõmmata hukatuse soost..

Näe, jooksid välja armsad lapsed... minu süda võpahtas.. silmis pisarad... Nii palju soojust! Nii palju silitavat armastust! ja seda kõike väljasaadetute juures — meie halbade ja mitteväärsete pärast... Ei etteheidet, ei kaebust, ei rahulolematust.

Ja see kõik — ainult selle eest, et nad pühalt armastasid.. kannatasid!.. tegid ainult head, ohverdades kõik... tegid seda, mida ei teinud meile omased vanemad...

Siit — kadetus. enesearmastus ja isiklikud materjaalsed huvid tõtsid üles kõige madalamad kired inimhinge põhjast..

O Jeesus! anna neile andeks, sest nad ei tea, mis nad teevad!

Öde Herta Lasberg.

Vaimlikkude liikumiste sihtidest.

Religioonsed liikumised, mis ilmuvad ja hääbuvad komeedi taoliselt inimsoo vaimliku elu taevavõlvil ei kujuta enesest mingit vaimlikku väärtust, kui nendega ei taotletud vaimlikku sihti: hinge ühendust Kristusega. Terve Jumala Sõna sisu, mõte ja siht seisab selles, et haarata kinni hingi kannatava armastusega nende hukatuse teel ja viia neid elavasse ühendusse Issandaga. —

Kõik religioonsed liikumised ja organisatsioonid, mis ei sea omale seda vaimlikuks eesmärgiks ei oma eneses ei elu, ega väge.

Hinge päästmiseks ei ole tarvis õpetust, ei tarku kõnesid, ei hiigel kogudusi, ei inimlik autoriteet! —

Vaja on isiklik, vaimlikult-reaalne kohtumine Jeesusega Enesega! —

„...Mina tahan teda armastada ja Iseennast temale ilmutada“. (Joh. 14, 21.) ütleb Jeesus.

Kõik inimlikud võtted erandita ei oma mingit vaimlikku tähendust.

Ainult Kristuse Olu meis (Joh. 15, 5) ja vägi ülevalt (Apst. 1, 8.) avavad võimaluse viia hinge isiklikku kokkupuutesse Elava Kristusega.

Vaimlik tegelikkus ei muutu ajaloolise olukorra muutmisega ja üle inimsoo pea hajuvad aastasajad, kõige oma kultuuriga ei ole suutnud kõigutada Jumaliku tõe vaimlikke tugesid. Inimsugu muudab oma näo kooskõlas moega, kuid vaimlik — on absoluutne ja igavene. — Kultuur muudab inimlikkude väljaastete platvormi, kuid vaimlik alus ja vaimlikud seadused jäävad vankumata. Mitte pannes vaimliku fundamendi aluseks Kristuse — inimsugu mitte kunagi ei suuda ehitada midagi püsivat seda enam, et inimsugu alati ja katkemata on tegevuses erandli-

kult selle ümberehitamisega, mis oli juba ehitatud.

Ehituse püsivus ja kindlus ei olene stiilist ja mitte välisest dekoratsioonist, vaid vaimlikust fundamendist ja ülesehitusest. Teiste sõnadega Jumala Sõnaga tasuta antud Jumaliku plaani täpsast täitmisest. Ilmalik vaatekoht — üle viia raskuspunkt sisemast välimasse — on läinud mürgise pookena suurema osa usklikkude organismi: nemad nii samuti ehitavad isikliku autoriteediga pannes oma isikliku veendumusega ja inimliku õpetusega oma fundamendi ja arendavad ning viivad oma isiklikku stiili ja sihti; sellest — varisemine ja surnuolek. Vaimlik ehitus ei ehitata inimlikule alusele, vaid Jumala Sõnale, aga Sõna — ongi Kristus. (Joh. 1, 1.) Iga vaimliku, sisemise ehitamise siht on — Kristus.

Kui hing ei kohtu ja ei astu elavasse ühendusse Kristusega siis on kõik mõtteta, kasuta, kõik vaimlikult resultaatita.

Paljud religioonsed liikumised tõstavad üles lärmiga toredad lipud kristlikkude pealkirjadega, kuid oma südames, oma elus nad lähevad Kristusest kõrvalt mööda. Paljastada seda silmakirjalikkust on valjult keelatud. Kui ehituse lipule värvitakse kristlik nimetus siis tehakse kohustuseks sulgeda oma vaimlikult avatud silmad ja kõrvad, sulgeda oma sisemine vaimlik aimdus ja hinged peavad Püha Vaimu tunnistuse vastu uskuma ja kinnitama, et Kristus Ise on seal, kui Teda ei ole. Teile ei andestata, kui teie paljastate vaimliku vale; kasvatatud ja väljanägemise poolest head kristlased unustades kõik kombelikkusse astuvad avalikult välja teie vastu kurjuse ja vihastusega. Leidub niisuguseid vaimlikult lühinägijaid, kes ka edasi usuvad neid isikuid.

Aeg lendab... ja igaüks meist kohustub peatuma ja järelemõtlemale igaviku küsimustel. Meie igavik on otseses sõltuvuses meie suhtumisest Elavasse Kristusse: kas meie võime tões seda tunnistada, et Kristus on meis ja meie Temas? (Joh. 15, 4)

Ükskõik missuguses olukorras — tähtis ja oluline on ainult üks meie elus: kas meie oleme leidnud Elava Kristuse ja kas oleme Tema südamesse vastu võtnud?

Selle põhilise küsimuse lahendusest oleneb kõik muu. Kristuse valguses on kõik näha, kõik selge ja kõik arusaadav. Kõikumine, eksitus ja äralangemine inimeste religioonses elus tuleb erandlikult sellest, et nad „usuvad“ ja „kõnelevad“ Kristusest kuid Teda ennast südames ei oma, s. o nad elavad inimliku programmi järgi „religioonsel elul“, mitte alates algupärasest vaimlikku elu, mis on võimalik ainult hinge elavas ühenduses Kristusega.

Iga tõelikult vaimliku liikumise siht koondatakse just selle alusküsimuse lahendamisele. Võõrad mõjud, mitmesugused elutingimused ja eriti kasvatus vajutavad oma pitseri inimhingele, kuna aga hing peab säiluma oma algupärasel indiviidil ja jääma avatuks. Selle vaimlikkude teotsemise jaoks tema juures, Kes tema loonud ja Kes äratanud temas Oma Jumaliku väega pulsi elule. „Teie ei ole omad“ tunnistab Jumala Sõna (1 Kor. 6, 19) ja see silmnähtav vaimlik-realne fakt on suletud inimlikule teadvusele.

Avada hingele, et ta on oma Looja omandus — tähendab avastada inimese sügavaima mõtte ja kutsumise, enam — see tähendab teda vaimlikult tuua möödapääsematuse teadvuse juure —

— leida ennast Jumalas! —

Vaimlik teadvus viib hinge tema Päästja jalgade juure ja isiklik kohtamine Kristusega tõe pimestavas valguses, avab ja näitab hingele tema imelise algkuju tema Looja Jumalikkudes kättes... näidatakse ka tema ilme, kellena ta oli väljas-

pool Kristust — ilme vajunud pimedusse, moonutatud pattude mädanevate paisetega — surma pitseriga laubal...

See vaimliku teadvuse omamine avab esmalt inimeses patukahetsuse... patukahetsuse palavate ja enesehukkamõistmise pisaratega ja väljendavadõimatutes valudes oma ülekohtu pärast Jumala ees... tõemeelsed pisarad... puhtad... arusaamata ilmale... vaimlikult ainult Jumala poolt nähtavad... voolavad... voolavad tagasihoidmata Jeesuse jalgade juures... siin ei ole enam sõnu... ei ole mõtteid... vaid süda ise valab enese välja nendes patukahetsuse pisarais...

Pimedus läheb mööda... udu kaob... ja meelt heitva hinge ees avaneb vaimus — Kolgata!

Hing kunagi ei haara nii sügavalt Kristuse lunastusohvri sügavust, kui sel silmapilgul. —

Näis — kõik parandamata... kõik rikutud... kõik purustatud... kõik kustutatud... ja järsku! — helge võimalus — vaimlik väljapääs — terveksaamine Tema haava-des ja päästmine Tema puhtakspesivas Jumalikus veres!

Sinu ees — ristilöödud Jeesus... kannatustes sinu pattude pärast... ja ei suuda enam tagasihoida oma südant... ei suuda vastu panna... sinu „mina“ puruneb kildudeks sinu eest kannatava Kristuse armastuse ohvri ees!

Sa nõustud, et sa pole väärt... nõustud, et sa oled suur patune... langev oma Issanda ees, sa näed selgesti, et ei ole sul teist päästmise võimalust, kui siin — sinu Päästja jalgadel! —

„Ühendus Kristuses“ vaimlik siht on avada kooskõlas Jumala Sõnaga otsene ja lühem hinge tee patukahetsuse, ümberpöörumise ja eneseärasalgamise kaudu ühendusse Elava Kristusega.

Vaimliku liikumise „Ühendus Kristuses“ siht on: olla riistaks Jumala käes vaimliku pöörde sünnitamiseks kuupaistesest ööst Vana Seadusest — päikese küllasesse päeva uude ühendusse Elavas Kristuses! —

Õde Kristuses *Nataly Smirnof*.

„Ühendus Kristuses“ siseelust.

Eelmises numbris ma püüdsin lühidalt, väljaselgitada, et vaimliku liikumise „Ühendus Kristuses“ sisu seisab vaimlikus siseelus. Kokku puutudes kõige mitmekesisemate religioonsete vooludega ma veendusin ja veendun ikka sügavamalt selles, et vaimlik siseeluline külg pole ainult hooletusse jäänud, vaid täielikku unustusse. Kristlikud kirikud ja kogudused on ära kaotanud kõige kallima see on—**meie sisemise isiksuse vaimliku kasvatuse ja harimise Kristuse Vaimus.**

Tähelepanu üksikutelt liidetavatelt on läinud üle summale. Meieaja asutajate ja juhtide siht on soliidne resultaat: suur kuulsus, au ja raha. Kogukas kogudus, kärarikas, reklaamrikas töö, statsioonidega ja seminaaridega. Vaimlik töö on pandud kaasaja rööbastesse ja tehniliselt viimistletud masinaga on rakendatud tööle.

Välisest küljest seisab kõikjal kõik hästi mitte ainult hüvanguliselt, vaid omab välimuse ja pretensiooni ka vaimliku sisu peale.

Kuid kaedes sisse ja sügavusse, võib kurvastusega ära märkida, et esimese apostliku kiriku vaim on neis ärakustunud... ei elu, ei jõudu, ega tõendit elavast usust. (Mrk. 16, 17–18).

Selle põhjus — üle minek sisemast välimasse. Pöördugem meie Päästja poole ja vaadeldgem, kuidas Tema ehitas Oma kiriku. **Aluseks võttis Jeesus ainult kaks-teist jüngrit** ja töötas vaimlikult nende kallal päeval ja ööl harides ja kasvates üles neid suure vaimliku pöörde jaoks inimsoo keskel: paganlusest — kristlusse; pimedusest — valgusse; surmast—ellu!—

Kristus terve Oma töö ulatuses juhib tähelepanu üksikutele hingedele viies neid teadvuseta seisukorrast vaimliku teadvuse juure ja avastades neile nende sisemise tõeliku isiksuse, avas neile **Enese kaudu vaimliku väljapääsu, vaimliku võimaluse jätta maha maine ja astuda ristisele ja kitsale teele, vaimliku seisukorra saavutamiseks.**

Sel samal kujul jätkasid tööd ka Tema apostlid ja sama teed lähevad ka abik. Smirnoffid.

Nagu näeme, olid esimese sajandi kristlusel vaimliku struktuuri alus ja mõiste vaimlikust ehitamisest täiesti vastupidised kaasaegsate religioonsete tegelaste püüetele.

Meie vanem õde Nataly Smirnoff andis ühes omas vaimlikus vestluses väga sügava

võrdluse. See võrdlus avab meile tõe, et vaja on vaimlikult alguses üksikuid liidetavaid kasvatada ja alles siis võib olla juttu kiriku asutamise võimalusest tõelikus Kristuse Vaimus:

„Inimisiksus väljendatakse vaimlikus matemaatikas lihtmurruna, mille lugejaks on hing, aga tingimused, olukorrad ja inimeste mõju — nimetajaks. See sümbolne avaldus avab ilmaliku isiksuse vaimliku annormaalsuse, milles võõra sisu nimetaja moonutab lugeja — s. o. hinge puhtust ja algupärasust.

Kaos kirikute ja koguduste vaimlikus sisemises elus: kära, korratus ja disharmonia on tekkinud mitmesuguste murdude ühenduse tagajärjel üldise nimetaja alla — „Kristlik“ elu. —

Tagajärjena saabub tühi nimetus, sisemiselt ilma vaimliku sisuta

See on vaimliku probleemi lihtne lahendus.

Kõik need murrud on tarvis viia ühe igavese Jumaliku nimetaja — Kristuse alla ja ainult siis võib ette võtta üksikute lugejate vaimlikku liitmist üheks summaks — üheks Kristuse kiriku kehaks. Avades teile vaimliku ehitamise piltliku skeemi ma ei varja, et teada ainult skeemi on liig vähe.

Vaimlikuks ehitamiseks on tingimata tarvis iga üksiku murru lugeja ja nimetaja arvulised saladused teada, et läbi viia nende juures Püha Vaimu poolt avatud vaimlikud tehted.

Iga isiksuse lugeja ja tema elu nimetaja on andmed, mis on teada ainult Issandale ja neile kellele Ta arvab heaks avada ja kellele Tema usaldab vaimliku harimise ja üleskasvatamise oma väljalititud hingede“.

Abikaasadel Smirnoffidel on selge vaimlik mõiste Kristuse kiriku tõese ülesehitamise kohta.

Üksikute hingede vaimliku kasvatusega ja harimisega teiste organisatsioonide usklikud ei tegele. Neile seda ette heita ei saa kuidagi, sest et **hingede seisukord ja nende seismine Issanda ees on nendele täielikuks saladuseks.** Arusaadav, et nemad teadmata nende kätte sattuvate tööriistaste vaimlikku mehhanismi, ei või neid parandada — ei või neid käima panna.

Paremal juhul religioonse koguduse vanemate tegevus piirdub heade nõuanetega ja üldiste näpunäidete andmisega Jumala Sõna alusel — ja ainult!

Suurem osa religiooselt häälestatud isikuid rahulduvad selle välise lihviga, mis mööda lähevad haiglaselt ja mitte rikkvalt nende rahulikku ja leiget seisukorda. Vanemad on rahul noorematega ja nooremad rahul vanematega! —

Aga kas ka Issand on sellega rahul ja kas saadakse sellega kätte päästmine ja vaimlik seisukord? — see on teine küsimus! — Jlm. 3, 16:

„Et sa leige oled ja ei ole külm ega keev, sellepärast tahan Ma Oma suust sinu välja sülitada“.

Kristlik Ühing „Ühendus Kristuses“ ei kavatse sugugi purustada neid „häid“ vahetõrki või avada sõda teistele organisatsioonidele. Asjata usklikud on tegevuses hingede hirmutamise ja mitmesuguste jutudega meie Ühingu vastu: näit. Tallinnas keegi, lugupeetud kuulutaja küsis Ühingu õede käest: „kas „Ühendus Kristuses“ ei nõua siis ühingu astumisel perekonna mahajätmist?“—või teine vend küsis: „kas ühingu õed ei tööta jääda vallaliseks?“ — või: „Kas vend Smirnoff hüpnosiga arstib haigeid?“ — ja veel: „kas Smirnoffid ei nõua Ülikooli mahajätmist?“ j. n. e.

Kõik see madal vae meie Ühingu ja tema liikmete peale usklikkude keskel näitab selgelt, et saatan ka seal ei maga! —

Meie palume kõiki religioonseid organisatsioone rahustuda ühingu ja tema liikmete suhtes ja uskuda, **et isikud, kes andund tervena Kristusele ja Tema teenistusse, kes salganud maise ja isikliku elu, ei või käia Jumala seadmiste ja käsu vastu ja kunagi ei hakka külvama lahkeliisid või tekitama vaimlikku korratust.**

„Ühendus Kristuses“ tegeleb kõrgemate vaimlikkude Kristuse elu ideaalide saavutamise ja ei oma tahtmist ega aega tegeleda ilmalikkude juttudega ja asjadega; seda enam ei ole nõus reageerima madalate laimujuttude peale, vaatamata sellele et nad saavad oma alguse religioonsetest sfääridest.

Meie Ühingu „Ühendus Kristuses“ liikmed on omale ette seadnud vaimliku sihi:

Üleskasvatada enesest tõeseid Kristuse järgijaid ja edasi anda janunejatele hingedele seda, mida neile avab ja annab Issand.

Karl Nusar.
(Ühingu esimees.)

Kiri.

„...Sellest on tagasi poolteist aastat, kui ma esimest korda käisin kahetsusepingil Pää tearmees oma pattusid andeks palumas ja Jeesust oma südamesse saamas ja rõõmu ja rahu, et ma siis saaksin Jumala lapseks. Aga kõik see lootus ja usk oli tühine ja pime—rohkem piina sain oma südamesse. Siis öeldi, et pean veel minema kahetsuse-pingile. Läksingi siis veel teist ja ka kolmat korda aga ikkagi ei aidand. Siis hüüdsin Jeesust appi, et ta tuleks ja peastaks mind, ja viimaks kaotasin kõik lootused ja usu omas südames. Mõtlesin, et ma ei ole seda väärt, et Jumala lapseks saada, mõtlesin igapäev, ja suur hirm oli minus, et kaotan Jumala. Keegi ei saanud minule selgeks teha, mis usk minul on, kas surnud, või elav usk. Ma sain aru, et ma ei ole Jumala laps ja ei teadnud kus leida õiget teed. Ühel päe-

val tundsin ma, et olen nii langenud — kas tõesti ma pean igavesti hukka minema? Siis sirutasin käed taeva poole ja palusin Jumalat: Ära lase mind hukka minna, peasta, peasta! Ja Jumal juhatas mind õigele teele kuidas võib Jeesust leida. Kõige esmalt sain ma selle raamatu: „Mis teie Elavat surnute juurest otsite“*) ja siis „Elu Päike“. Kui ma need läbi sain lugenud siis läksid mu silmad täiesti lahti, et mul oli üks surnud usk. Nüüd olen sest piinast täiesti vaba. Kiitus ja tänu Jumalale, et tema on mind juhatanud kuidas õiget teed leida ja see torm on minu südames kustund. Nüüd on minul vaikus südames. Tegin oma südames kindla otsuse elada Kristusele, ja sellepärast palun Teid mind „Ühendus Kristuses“ liikmeks vastu võtta. Palun minu ees paluda.

Võlgnedes Teile suurt tänu V. Pöder.“

*) Nat. Smirnoffi raamat.

Muljeid „Elu-Päikese“ müügilt.

„Elu-Päike“ № 1 oli trükist ilmunud! Seega oli jälle samm tehtud, et rahutule ostjaskonnale avada, mida pakub „Ühendus Kristuses“. Kuid nüüd oli tarvis kätte ulatada inimestele seda esimest tükki vaimu-leiba, mida Kristus avanud Oma õpilastele, et need seda edasi annaks toitu ootajale rahvale. Kuigi nii palju on tõelise vaimliku toidu järele janunejaid ja otsijaid, ei tea nad kahjuks kelle poole sirutada kõhne abipaluvaid käsi. Janunejad on nõrkemas otsinguis elava tõese vaimutoidu järele, mis neid kinnitaks. Neile on antud palju sisutut, segast ja mürgist toitu. Ja alandlikud otsijad võttes vastu iga sirutatud pala nõrkevad ja haigestuvad veel enam, sest nad igatsesid ja palusid elu, said aga mürki, said surma...

Sarnastele tõelise toidu otsijatele ilmub kõigi takistuste ja raskuste peale vaatamata „Elu-Päike“. Ja selle vähese ajaga on „Elu-Päike“ suutnud elustava, jõuduandva kiirena tungida nii paljude elu kõrgusi otsijate hingede südamesse. Üks noor hing ütleb, et esimene „Elu-Päike“ number juba on annud tema senini nagu tundmatus massis kohavale hingele suuna — otse lennu üles poole, lumivalgete mäeharjade poole, kuhu kutsub täis püha vahvust meie eelkäia ja tee avaja öde Nat-ly Smirnoff, kes ise samm sammult astub Päästja juhatusel ja armastusega ja kaaskannatusega aitab neid keda veel alla kisub patune eluvool madalasse, mustale pinnale. Ta aitab ja kutsub enesega kaasa kõiki, kelle hinges on janu puhtama elu ja Jumala järele! Millise valgus- ja iluriikide tee avab „Elu-Päike“ tõnstsiks muutunud ja pimestunud silmadele! Paljud on harjunud pettuma, on mahalöödud ja haavatud senistes otsingutes ja ei suuda nagu uskuda, et tõesti veel nüüd, kus elu on niivõrd materiaalne, võib olla midagi püsivat, kõrget ja tõesti kristlikku!

Ja tõesti! on inimesi, kes seisavad kristliku elu puhtatel kõrgustel ja piiritult ohverdavad ennast, et otsida ja aidata hukkujaid Jeesusele! Ma ise olin hukatuses, lootuseta ümbereksiv inimene, otsisin ja igatsesin väljapääsu, kuid ei leidnud. Ma olin nii kaugel Elavast Jumalast ja oleksin igavesti hukkunud, kui mind mu jõuetutel otsingutel poleks ülestõstnud ja Jeesuse jalgele kannud mu vaimlikud vanemad, öde ja vend Smirnoffid. Nemad avasid mulle tee Elava Päästja juurde, nemad avasid mulle Kristuse kannatava

armastuse ja nüüd olles Kristuse õpetuse kaljusel alusel tean Jeesuselt Eneselt, et öde ja vend Smirnoffid on Tema poolt valitud Tema õpilased ja saavad toidu, mille nad inimestele edasi annavad, otse Jeesuselt. Seepärast ongi selles toidus, mis nemad jagavad, niisugune elu, jõud ja troost janunejatele, Elava Jumala otsijatele.

Minu kohustus Issanda ees on elumõtte ja igavese pääsmise otsinguis haavatutele, haigetele ja eksijaile ulatada toitu ja juhatus, mille Jeesus avas Oma tõelistele õpilastele.

„Elu-Päike“ ilmub Eestimaa südames, Põltsamaal, ja siit lähevad Kristust tõeliselt armastajad vanad ja noored igasse külge üle terve Eesti, ulatama ise Jeesust igatsejate hingede kätte esimesi päästva päikese kiiri. Ja need kiired peegelduvad kajana tänulikkudes südames! Nagu inimesed tihti hirmuga surevad ruttu Kristusele avaneva südame, sama ruttu tõmmatakse „Elu-Päikest“ pakkujaid ees sageli üks kinni!

Külades, alevites, linnades, puisteedel, parkides, trepist üles, trepist alla, keldri korrast pööningu-toani, käib „Elu-Päikest“ hingedele ulataja tee. Publikum ja vastuvõtt on väga mitmesugune. Inimesed on suurelt jaolt tüdinenud sektantide kirjan-dusega. Uskmatud ei tea ju vahet teha elava ja surnud sõna vahel! Mõni võtab januga ulatatud aegkirja, mõni ütleb sõbralikult „ei“, mõni ei võta vaevaks vastata, mõni vaatab muigega „usklikku“, mõni ütleb rahulikult, et ta pagan on ja teda miski kristlik ei huvita. Mõni jälgib huviga levitajaid ja imestab, et kristlikku lehte juletakse nii arguseta pakkuda igale, ja päälegi ilmalikkudes jalutuskohtades, kuhu tullakse flirtima ja aega surnuks lööma. Keset „ristirahvast“ pannakse imeks, et ei häbeneta pakkuda „Kristlikku aegkirja“! Keegi noor hing suurel jalutuspaigal ütles temale „Elu-Päikest“ pakkujale: „Lubage üks küsimus: jälgin teid juba mitu õhtut ja imestan teie julgust tulla pakkuma kristlikku lehte siin, kus seda keegi ei hinda ega mõista, kus teid pilgatakse ja naerdakse; ja teie tulete ikka jälle ja nii vabalt ja julgelt uuesti sarnastele inimestele pakkuma. Kes annab teile selle jõu ja julguse? Senini pole siia ühelgi usklikul olnud julgust ega tahtmist tulla!“ — See oli elavat tõelist usku januneja hing ja „Elu Päike“ oli temale tõesti kiireks, mis teda imeliselt soendades kutsus elava ühenduse juurde Jeesusega.

Öde Meeta Orav.

Lammaste vargusest.

„Teised rikuvad raja ära, riisuvad karja ja hoiavad seda kui oma“.

Jobi (Hiipi) 24, 2.

Suurem osa usklike ei tea üldtoodud Jumala Sõna teksti vaimlikku tähendust, aga need, kes teavad, varjavad ära selle vaimliku mõtte. Teised kõverdavad selle meele ära, rakendavad vaimlikkude varaste kohta käiva mõiste ilmalikkude varaste kohta kartes, et selle vaimlik mõiste paljastab nende isikliku ülevalpidamise teiste ees.

Toodud tekst pole mitte lihtne näpunäide usklike tegude peale, vaid ta on käsk oma vaimliku tähenduse ja sisu poolest. (5. Moos. 27, 17) Sellel käsul on usklike elus suur vaimlik tähtsus ja seepärast leian vajaliku olevat anda **vaimliku seletuse nende usklike jaoks, kellel on tõemeelne soov täita Jumala seadmissi.**

Vaimliku tunnetuse puudusel, usklikud ei tea millega rikutakse eelpool toodud käsk ja ei tea missuguste tegudega ja sammudega nad patustavad selles Jumala ja inimeste ees.

Käsus peituv vaimlik mõte ei anna mingit õigust mõelda, et see käsk kõneleb lojuse vargusest ja füüsilise valduse piiride rikkumisest, nagu mõned usklikud seda püüavad ära seletada. Käsus eneses antud andmed tõendavad vastuvaidlemata, et käsus on mõeldud vaimlike vargaid ja vaimliku valduse piiriradade rikkumist!

Esimene tõestus. Käsu mõtte järele ei seisa peamine kuritegu mitte lammaste varguses, vaid ligemise valduste radade rikkumisest, mis sünnib igakord lammaste varguse juures: (5. Moos. 27, 17). Seepärast ei või see käsk mingil juhul suhtuda ilmalikkudesse varastesse, kuna ilmalikud vargad ei ole sugugi huvitatud valduse piiride rikkumisest. Nemad ei puuduta füüsilise valduse piire, varastades tasa ja märkamatult; ilmalikkudele varastele on peaasi — lambad. Oinast või lammast võib ära ajada või tappa piire rikkumata. Pealegi antakse ilmalikud vargad alati kohtu alla ja kannavad karistust. Siin aga mõeldakse niisuguseid vargaid, kes varjavad oma ülekohtutegu, ei lange ilmaliku kohtu alla ja sel kombel pääsevad karistusest.

Teine tõestus. Harilik s. o. ilmalik varas ei varasta oma ligemise lambaid. Ta varastab enamasti „võõrsilt“ kaugemal

oma majast, et oleks vähem kahtlustust tema peale, aga käsk kõneleb lammaste vargusest „ligemise“ juurest (5. Moos. 27, 17). Järelikult mõistetakse selle all mitte ilmalikke vargaid, vaid vaimlike. Kusjuures Jumala Sõna mõistab „ligemise“ all neid inimesi, kes meile vaimlikult lähedased.

Kolmas tõestus. Tekst kõneleb: „riisuvad karja ja hoiavad seda kui oma“, see tõestab vastuvaidlemata, et käsk mõistab selle all vaimlike vargaid, kes vabalt, kõikide nähes riisuvad ja vabalt häbita ning kartuseta oma juure karjatavad. Siin mõistetakse niisuguseid vargaid, kes sugugi ei karda jälgimist inimeste poolt: vastutust ilmaliku seaduse ees ja karistust kohtu korras ilmalikud vargad niisugust vabadust lammaste varastamises ei oma nagu seda omavad vaimlikud vargad. Ilmalikkudel varastel tuleb kõik varastatu inimeste silmade eest hoolega varjata, et mitte langeda kohtu ja karistuse alla. Need vargad aga, kellest Jumala Sõna räägib, riisuvad vabalt ja vabalt karjatavad oma juure kui oma omandust. Käsk mõistab niisuguseid vargaid, kelleni inimlik ilmalik kohus ei ulatu. Kui aga kuritegu varjatakse inimliku kohtu eest, siis karistab Jumal ülekohtutegijaid. Oma kohtuga: „...sest igaüks, kes varastab, teda peab seda mõõda ära hävitatama...“ (Sakar. 5, 3)

Neljas tõestus: Füüsilise valduse (piiri)radade rikkumine endistatakse kohtu otsuse järele ja süüdlane karistatakse. Aga antud juhul karistus piiride rikkumisest tuleb Jumalast, järelikult ülekohtus on mõistetav vaimlikus. Jumal üldse ei sega ennast inimlikudesse tegudesse, kuna need tehakse mitte Jumala seaduse, vaid inimliku eeskirja järele. Seda kinnitab tekst: 3. Moos. 25, 23.

Viies tõestus: Selle käsu vaimliku mõtte lõpulikuks kindlakstegemiseks, on vaja välja selgitada veel üks küsimus. Kellele on antud käsk: **kas ilmalikkudele või usklikele?** Jumala Sõna kõneleb, et see käsk on antud „tervele Izraelile“ 5. Moos. 27, 9. Israeliks nimetatakse usklike inimesi, millest tunnistab Jumala Sõna: „Jumala rahvas“ 1. Aja r. 17, 22; 1. Peetr. 2, 10. „Jumala pärand“ Rom. 8, 17; 1. Peetr. 5, 3.

Seepärast ei või käsk (piiri)radade rikkumise ja lammaste riisumise kohta mingil tingimusel suhtuda ilmalikkusesse inimesesse, vaid ainult usklikkusesse.

Ettetoodud andmed tõestavad küllaldiselt, et käsk sisaldab eneses vaimlikku mõtet ja kõneleb mitte füüsilistest piiridest, vaid vaimliku valduse piiriradade rikkumisest ja süüdistab lambavarguses mitte ilmalikke, vaid vaimlikke vargaid. Kui ei olekski käsku piiride rikkumise ja lammaste varguse kohta, ka siis ei oleks usklikkudel õigustust ja vabandust aututes tegudes, kuna **nad peavad alati talitama südametunnistuse järele.** Ap. Teg. 23, 1 ja 24, 16; 1. Peetr. 3, 16; 2. Tim. 1, 3. Aga iga inimese südametunnistus noomib ebaausaid tegusid. Vargus, ükskõik mis suunas see ka sünniks, on ebaaus tegu. Kui aga usklik on jõudnud niisuguse seisukorrani, et ta ülekohtuse teo kordasaatmisel ei tunne südametunnistuse piina ja teda peab uuesti seaduse läbi üles äratama s. o. avama temale seaduse läbi patt (Rom. 3, 20; 7, 5), millele ta pidi ära surema. (Rom. 7, 4–6) See näitab, et usklik on uuesti tagasi läinud „seaduse valve alla“. (Gal. 3, 23). Teda peab uuesti ümber pöörama Kristuse poole s. o. välja viima patusest seisukorrast.

„Ja arvad iseennast olevat sõgedate juhataja; nende valguse, kes on pimeduses; rumalate juhataja. väetimate õpetaja, et sul tundmise ja tõe õpetuse nägu käsuõpetuses. Kes sina nüüd teist õpetad, eks sa iseennast õpeta? Kes sa kuulutad, et ei pea varastama, eks sa ise ei varasta?“ (Rom. 2, 19–22) Toodud tekst mõistab samuti vaimlikke vargaid, kes tegelevad teistele kuulutamise ja käsu vaimliku sisu väljaselgitamiseks on tarvis lahti teha temas sisuline mõte, mis sisaldub sõnades. Tekst kõneleb üksnes lammaste vargusest... Mispärast kõneldakse üksnes lammastest? Kas siis teisi loomi ei tohi ära riisuda? Nii kõneldakse seepärast, et Jumala Sõna mõistab seda kategooriat vargaid, kes tegelevad üksnes lambavargusega. see kategooria vargaid teisi esemeid ei varasta, seepärast kõneldakse ka ainult lammastest. Lammastest kõneldakse samuti ka seepärast, et ei tohi selle seaduse alla kuuluvaks lugeda teisi kategooriaid elajaid. Ja teine olukord, mis aitab välja selgitada selle küsimuse. Teissugune olukord: Inimlike mõistete ja füüsilise seaduse järele lambaid võib riisuda ning mitte rikkudes füüsi-

lise valduse piiriradu, aga käsk räägib, et lammaste vargusega rikutakse ära piirirajad. Siin nagu tekiks vasturääkivus: inimliku mõiste järele võib varastada lambaid ja mitte rikkuda piire, aga Jumala Sõna järgi ei tohi Alati on õige Jumala Sõna; teda on tarvis ainult õieti mõista. Et aga õieti aru saada, on tarvis väljaselgitada põhiküsimus: Missuguseid lambaid ei saa ära karjatada rikkumata sealjuures ligemise (piiri)rada? Ainult vaimlikke lambaid (vaimlikku karja) ei saa varastada rikkumata sealjuures meie ligemise vaimliku valduse (piiri)radu.

Missugustest lammastest kõneleb käsk? Käsk kõneleb Israeli koja lammastest, vaimlikust karjast; mõistab selle all mitte elajaid (lojuseid), vaid usklikke inimesi: Esek. 34 pt.; Joh. 10, 1–30. Neid lambaid aga ei saa varastada ära võõrast koplilt, s. o. teistest kogudustest mitte rikkudes meie ligemiste vaimlikvalduse (piiri)radu.

Mis tähendab vaimlikult rikkuda (piiri)rada? Ära rikkuda (piiri)rada — tähendab tungida teiste usklike vaimlikku valdusse: rikkuda ära nende vaimlik võim ja õigus hingede üle, mille nad on omandanud vaevaga ja vaimlike jõupingutustega. Aga (piiri)rada ümber asetada tähendab omandada võõrast vara ja võtta teda oma valdusse.

See on öeldud sõnades: „Ajavad ära karja ja karjatavad omapoole“.

Kuidas sünnib meie ligemiste vaimlike valdusõiguste ärarikkumine ja mil viisil seda kätte saadakse?

Vaimlikkudel varastel on hoopis teised viisid ja võtted oma sihtide kättesaamiseks, kui ilmalikkudel varastel. Kõige enam levinenud neist on vale ja laim. Sihiga ära varastada lambaid võõrast koplilt s. o. neid üle viia teistest kogudustest, võetakse ette julge retk relvad käes: paremas — laim, aga pahemas — vale. Laimavad teiste koguduste ja religioonsete organisatsioonide õpetuste ja suundade vastu; laimavad nende töövõtete vastu; teiste koguduste vendade ja õdede isikliku elu vastu. Ei arvesta seda, et nende häbiteod põhjustavad valu ja kannatust ligemisele; häbistust ja autust laimajatele enestele.

Kõige sagedamini levivad valet ja laimu eravestlustes noorte, kogemuseta,

usalduvate hingedega, tagamõttega ümber veenda neid ja siis üle viia oma kogudusse: „...teevad seda salakavalalt ja kavala ahvatluse kunstiga.“ Eves. 4, 14. Libedalt, märkamata lastakse südamesse siuglik usaldamatuse ja kahtlustuse nõel teiste koguduste usklikkude vastu. Tumestades ja rikkudes sellega lihtsa vennaliku suhtumise ja usalduse. Peale seda märgitakse ära nõrgad kohad ja vead, üksikute liikmete langemised, mis antakse edasi liialdatud kujul ja hing saab lõpulikult üleskihutatud ja lahutatud oma parimate sõpradega, teinekord isegi oma vaimlikkude vanematega. Haruldase kunstini jõuavad usklikud oma viisides noorte hingede südametest vennaliku armastuse välja-mürgitamises. Igasugust valet sõnades ja tegudes ning valskust seisukorras usklikud annavad välja kui tõtt ja õigustavad oma ülevalpidamist tekstidega Jumala Sõnast, kõverdades sealjuures nende tõelikku mõtet. Suunivad samuti ka kõik jõupingutused sellele, et üles otsida võistlevate juures „kahjulikku“ õpetust, „hädaohtlikku“ eksitust, „võõrast“ vaimu ja „ebaõiget arusaamist“ Jumala Sõnast, mida aga tõelikult ei ole. „Teie kurnate sääski, aga kaameleid neelate sisse.“ Matt. 23, 24.

Laim on nii levinenud, et laimatakse ka niisuguseid usklikke, kelle kohta Jumal Ise tunnistab, et nemad täielikult tões on, tehes nende läbi imesid ja tervekste gemisi. Ja siin nad kõnelevad: „Need on valed imed ja terveksaamised saatanast; siin on hüpnoos „hädaohtlik“ õpetus; kartke seda inimest, ärge ostke tema kirjandust, sest teie võite hulluks minna. Tõeset kinnitust ja Kristuse tõsiste jüngrite erinevust väärjüngritest, mille Kristus Ise annab (Mark. 16, 17—18), usklikud ei võta vastu, sellepärast et neil ei ole seda tunnistust. Kui nemad ei suuda haigeid terveks teha, kuidas võib siis teistel olla Kristuselt see and?! Kui nemad ei tunneta tõde ja vaimlikku Jumala Sõna sisu, kuidas siis teistel võib olla vaimlik tunnetus; tähendab need inimesed on uhked, et nad avavad oma paremuse tunnetamises ja kogemuses. Niisugune on nende inimeste loogika! Nad otsivad välja uhkuse ka sealt, kus seda ollagi ei või. Mõistavad kohut enda järele.

Sihiga varjata teiste eest oma vaimlikku jõuetust, vaimlikku alastiolekut, vaimlikku arenematust ja lahusolekut Jumalaga. usklikud mustavad ja peksavad keelt Kristuse tõsiste õpilaste peale. Aga et nende järelkäijad ei saaks vaimlikult nägijaks, uskli-

kud teevad silmakirja s. o. annavad neile edasi kõik teisel kujul ja kõik faktid valgustavad teises valguses. Nii näiteks: nemad ei ava tõelikke põhjusi, mispärast Jumal ei kuule ja ei võta vastu inimeste palveid, aga Jumala Sõnast: „Meie teame, et patuseid Jumal ei kuule, aga kes austab Jumalat ja täidab Tema tahtmist, seda kuuleb.“ (Joh. 9, 31). Ainuke põhjus, mispärast Jumal ei kuule inimeste palveid on nende patune elu: Jess. 1, 15—20; 59, 1—2. Niisugune madalus ja niisugune häbistus! Ei hirmu Jumala ees, ei häbi inimeste ees!.. Nagu poleks need usklikud kunagi lugenud Jumala Sõnast, et ükski „valetunnistaja ei jää karistamata ja kes valetab, see läheb hukka“ (Õp. s. 19, 5; 19—s. 21, 28)

Ehk küll igale kainelt mõtlejale on selge, et inimene, kes välja jõuab niisuguse vaimliku madaluseni, et temas avaneb niisugune saatanlik võime levitada laimu (Ilm. 12, 10.), on kõige madalam isik: toores, julm, salalik ja kuri. Apostli arvamääramise järele: „Inimesed, kes tõde kõverdavad ja tõesest usust püüavad ära pöörata on kuradi pojad, igasuguse õiguse vaenlased.“ Ap. teg 13, 10. Teine apostel kirjutab: „Igaüks, kes vihkab venda, see on inimese tapja.“ 1. Joh. 3, 15. Kahjuks, paljud usklikud ei oma vaimlikku tunnetust, mis eristab tõtt valest ja seepärast võtavad vastu valet tõena, seda kasutavad ära laimajate madalad hinged.

Lammaste varguse asi on seatud nii, et mida rohkem usklik varastab lambaid ja mida rohkem ta suurendab oma kogudust või organisatsiooni võõraste vaeva arvel, seda rohkem on tal lugupidamist ja austust, seda enam suureneb ta au. Kõik räägivad: „Tal on nii suur kogudus, tal on nii palju hingi.“ Aga kuidas ta kogus oma koguduse ja kes pööras need hinged, sellest ei kõnelda ühtki sõna. Kui ilmalikkude juures vaene inimene viib ära ühegi väikese lambakese — teda tehakse autuks, põlatakse, mõistetakse hukka, antakse kohtu alla, pannakse vangi ja heidetakse seltskonnast välja. Aga usklikud kümnete kaupa varastavad lambaid võõrast koplust, nende näidatakse üles selle eest veel au. Niipalju seisab au mõiste ilmalikkude inimeste juures kõrgemal kui usklikkude juures. Ilmalikkude inimeste juures on niisugune tegu ülekohtune, aga usklikkude juures kiideldakse ja hoobeldakse niisuguse teoga. Selle asemel, et väljendada täielikku

põlgust üksikute liikmete häbistavale ülevalpidamisele ja neid oma ridadest välja heita, usklikud eriti hindavad niisuguseid „teeneid“, kuna see suurendab arvuliselt nende kogudust või organisatsiooni. „Näevad varast ja saavad temaga sõbraks.“
Laul. 50, 18.

Nüüd on järg anda seletust kahe vaimliku küsimuse kohta, mis voolavad välja käsust.

Esimene: Missugustel vaimlikkudel põhjustel keelab Jumala Sõna rikkuda meie ligemiste vaimlikkude valduste piiri?

Teine: Mispärast ei tohi varastada vaimlikke lambaid Missuguseid ülekohtu tegusid saadavad usklikud käsu rikkumisega veel korda peale mainitud väliseid kõlvatuid teondeid?

Kõige pealt iga usklik peab teadma, et ei ole ühtki käsku ilma vaimliku sihita, vaimliku tähendusega ja vaimliku kasuta inimestele. Iga käsk varjatult sisaldab eneses vaimliku seaduse, vaimliku põhjuse ja vaimliku mõtte. Seepärast Jumala Sõna keelab jääda pealuma tähe peal, s. o. ainult välisel seaduse täitmisel, mis tapab vaimu. Vaja on tungida seaduse vaimu ja üles otsida käsu vaimlik mõte; Roma 7, 6; 2. Kor. 3, 6. Kõik Jumala käsud on sunduslikud*) peajasjalikult vaimliku tuuma järgi, sisemise sisu poolest, mis vajalik vaimliku sihi kättesaamiseks. Et vaimlikku sihti kätte saada on tarvis teada käsu vaimlik mõte, mida meie ka avama peamegi.

Esimese küsimuse lahendus:

Peale välise korra rikkumise, ligemiste õiguste ja võimu rikkumisega (rajad), paralüeeritakse üksikute Kristuse keha liikmete tegevus s. o. rikutakse vaimlikkude funktsioonide**) õigus. Iga liige peab välja täitma oma funktsioonid, asudes omal kohal (seal, kus tema on asetatud Jumala äramääramise järele) ja teised liikmed ei pea mitte takistama temale Issandalt antud funktsioonide täitmist s. o. vaimlikku tööd.

Selle mõiste väljaseigutamiseks apostel annab meile sügavaid näiteid elust, võrdleb inimkeha liikmeid vaimlikkude liikmetega Kristuse kehas: „Teie olete Kristuse keha

aga eraldi (üksikult) teie olete liikmed: I. Kor. 12, 27; Eves. 5, 30; Roma. 12, 5. Seepärast kõneleb apostel: ükski liige ei või ütelda teistele liikmetele: Teid ei ole tarvis, sest kuna kõik vaimliku keha liikmed on tarvilikud üksteisele ja kogu kehale tervikuna. (I Kor. 12, 21). Kõik liikmed kuuluvad ühele vaimlikule kehale (I Kor. 12, 15-16). Eksitus seisab selles, et osa usklikke loevad ennast Kristuse keha vajalikkudeks liikmeteks, aga teisi liikmeid nad loevad mitte tarvilikkudeks ja ülearusteks. „Oma“ organisatsioone loevad nad vajalikkudeks, aga teisi organisatsioone loevad kahjulikkudeks ja seepärast halvavad nad nende tegevustikku. Selles peitub lahkuminekute ja vaenulikkuse väline põhjus. Usklikud ei suuda kuidagi aru saada apostli poolt avatud lihtsast tõest: „Kõik liikmed on vajalikud Kristuse ihus“. Seepärast ühtki liiget ei tohi välja heita või eraldada tema funktsioone. Kui eraldada välja ühe kas või kõige tühisema liikme funktsioone siis järgneb sellele rike ja terve vaimliku keha haigestumine. „Kui kannatab üks liige, siis kannatavad temaga ka kõik liikmed“. (I Kor. 12, 26). Samuti ei või üks liige täita teise funktsiooni, seepärast ei või kunagi asendada üht liiget teisega s. o. asendada üht funktsiooni teisega. Nii üks kui teine funktsioon on tarvilik s. t., et tarvilikud on kõik üksikud, mitme kujulised Kristuse keha liikmed, kus iga liige täidab oma funktsiooni. Teen selgeks seda lihtsa näitega. Silm ei või ütelda kõrvale, et ta pole vajalik, seepärast, et kõrv ei näe; samuti kõrv ei või ütelda silmale, et ta pole tarvilik seepärast, et silm ei kuule. Ei silm ega kõrv ja mingi teinegi liige ei või ütelda, et nemad ei kuulu ihule ainult seepärast, et neil on mingi teine funktsioon (I Kor. 12, 15-16). See ei oleks õige arutelu! Silm ei või täita kõrva funktsioone ja kõrv ei või täita silma funktsioone: kõrv ei või näha, ja silm ei või kuulda, aga kehas on nii üks kui teine liige tarvilik ei või pea ütelda kõrvale, et ta pole tarvilik, seepärast, et ei või omada mõtteid ja kõht ei või öelda peale, et teda pole tarvis seepärast, et pea ei või seedida toitu. Pea on inimesel tarvilik selleks, et omada mõtteid, aga kõht, et vastu võtta ja ära seedida toitu ja anda igale üksikule organile vastav toiteelement, mida igaüks neist vajab. Seda ei või sugugi teha pea kõige oma tarkuse juures. Mitte omades mõistust ja tunnetust, kõht teeb niisuguseid peeneid keemilisi lahutusi, ühendusi ja äramääramisi, mida ei või teha ükski tark

*) sunduslikud — obligatoorsed.

**) Funktsiooniks nimetatakse mingisuguse organi mõjuavaldamist või oma otsese määratuse väljatäitmist, mis väljendub mingisuguses tegevuses.

ja kogenud keemik. Pea uhkusteleb kõhu ees oma mõistuse ja tunnetuse ületavusega aga kõige oma ületavuse juures ta ei või korda saata ühtki neist funktsioonidest, milliseid täidab kõht ilma igasuguse mõistuse ja tunnetusega. Pea ei pea samuti ka silma ees hoopelma, sest mõistuse tunnetus ka selles ei ole läinud kaugemale silma tunnetusest, mis võtab vastu ja eristab arvuta hulk värve looduses, lõpmata peenmustrite ja varjunditega.

Kui usklikud ei või vaimulikult määratella kes neist on silm Issanda kehas, kes kõrv, kes pea, kes käed, kes jalad, kes kõht j.n.e., siis see ei anna neile õigust hüljata neid liikmeid ja ütelda, et neid pole vaja. Ainult sel alusel, et nad ei tunne nende funktsioone. Teab inimene, või ei tea millist vaimlikku funktsiooni täidab iga üksik liige ei pea vähendama liikmete tähtsust ja liikmete osa kehas, kuna iga liige on tarvilik kehas, nagu tõendab meile Jumala Sõna: (I Kor. 12, 14–22). Ja kogemusest teame, et kui meie jääme ilma silmast, siis meie kaotame nägemise, kui meie rikume kõrva, siis puudub kuulmine, kui jääme ilma mõistusest meie kaotame teadvuse ja oleme meeletud s. o. ei teadvusta mis meie teeme, kui kaotame maitse, siis meie sööme ka niisugust toitu, mis põhjustab ainult halba kõhule; kui kõht ütleb ära töötamast—meie oleme mõistetud näljasurma, kui käed ja jalad on halvatud, siis ei või meie ei käia, ega teotseda s. o. meie ei või läbi viia mingit tööd j. n. e. Niisamasugune kord on ka vaimlikus. Iga liige peab olema omal kohal ja täitma oma funktsioonid, mis temale antud Issandalt. „Nii aga on Jumal igale üksikule liikmele tema erilise koha kehas ära näidanud, nii nagu tema tahtnud on“ (I Kor. 12, 18). See tähendab, et Jumal on annud igale liikmele oma vaimliku funktsiooni „nii nagu Tema tahtis“, seepärast ükski Kristuse keha liige ei pea põlgama teiste liikmete tööd, ükskõik mis suunas nende töö ka ei areneks. Kõikide vaimliku keha liikmete töö on vajalik, kui mitme kujuline see ka ei oleks ja seda väärtuslikum ta on. Ühede liikmete funktsioonide väärtus ei vähene see läbi, et teised liikmed mitte aru saades nende töö vaimlikku tähendusest, vähendavad nende töö tähtsust ja alandavad neid. Kõik Kristuse keha liikmed teevad Jumala tegu ja seepärast ei tohi keegi ütelda teistele liikmetele: mispärast teie täidate teisi funktsioone s. o. teete teist vaimlikku tegu? Iga liige peab täitma seda tööd mis temale antud

Issandalt. Kristus andis oma sulastele võimuse ja igale oma tegevuse tema vaimlikku jõudu mööda: (Matt. 25, 15. Mrk. 13, 34). Kristuse kirikus peavad kõik liikmed, kui väikesed nad ka ei oleks omama vaimliku töö, vastavalt oma elukutsele või võimetele. Vastasel korral jääb mulje, et tööle on kutsutud ainult koguduse vanemad liikmed, aga noorematel puudub see õigus ja on olemas ainult dekoratsiooniks ja liikmeks summade suurendamiseks Kristuse kirikus kõik ümberpöörduvad peavad olema tööl Kristuse auks ja hukkuvate hingede päästmiseks. Mingi liige ei tohi arutada selle üle, mis tööd ta peab tegema. Ta peab täitma seda tööd, mis temale Issand usaldanud täitmiseks ja teised liikmed ei pea segama Teda selles. „Igaüks peab talitama nii nagu Jumal talle määranud ja igaüks nii nagu Issand kutsund. (I Kor. 7, 17)—selles peab igaüks teada saama Jumala tahtmist milleks Tema on kutsutud s. o. missugune töö on talle kirikus usaldatud Kristuse poolt. Ja mis jaoks on tarvis hoobelda üksteise ees, kuna Jumala Sõna räägib, et: „istutaja ja kastja, ei ole midagi, vaid Jumal, kes kasvatab“ (I Kor., 3, 7–9). Ja vaimlikult on need töölised üks. Igaüks neist saab tasu vastavalt oma vaevale s. o. kui palju keegi on vaeva näind, nii palju ka saab ja sealjuures: nurm s. o. tööpõld ei kuulu sugugi meile, vaid Jumalale, aga meie oleme ainult Jumala töölised ja seepärast ei pea tülitsema ja ei pea samuti Jumala nurme omale juure kirjutama, et mitte osutada Jumala omanduse varasteks (I Kor. 4, 7). Edasi seletab Jumala Sõna, missugune vahekord peab olema liikmetel üksteise vastu. „Jumal on keha nii koostanud ja sellele kel puudusi on, enam au annud. Et ei oleks lahkiminekuid, vaid et liikmed peaksid ühesugust muret üksteise eest kandma“ (I Kor. 12, 24–25). Aga usklikud teevad just vastupidi; selle asemel, et nõrkade ja nõtrade eest hoolt kanda kitsendavad ja kiusavad neid taga. Ühinemise asemel nendega, nad eralduvad neist ignoreerides neid kui nõrku ja tühiseid, tõstes esimesele kohale ainult ennast ja selle asemel, et sõbralikult ja vennalikult koos töötada söövad ära üksteist s. o. hävitavad üksteist vaimlikult. (Kal. 5, 15).

Selle asemel, et Kristuse keha ehitada, usklikud tarvitavad kõik jõupingutused selleks, et lõhkuda Jumala tööd, mis on usaldatud teistele usklikele ja sealjuures imestavad, et Issand ei aita neid nende

kurjas teos ja ei õnnista. Niisuguse kurjuse välispõhjus on teine usklike eksitus, kes mõtlevad, et kõik liikmed peavad olema niisugused kui nemad s. o. kõik liikmed peavad ühesugused olema. Kui nemad on silm, siis ka kõik Kristuse keha liikmed nende arusaamise järele peavad olema silmaks, kuna ainult silm kõik võib näha ja see, mis ei ole silm, see ei ole nende sügava veendumise järele juba tões, seal on tingimata kas väärdõpetus või eksitus ja hoolega otsivad üles üksteise juurest eksitust või väärdõpetust.

Peale osutatud põhjuste on veel üks vaimlik põhjus, mis pärast kõik religioonsed organisatsioonid on nii mitmesugused ja mis pärast neid ei tohi purustada ja takistada nende arenemist.

Igal organisatsioonil on oma iseärasus ja vaimlik erinevus teistest organisatsioonidest ja oma eriline vaimlik funktsioon. Harilikult mõeldakse, et organisatsioonid erinevad üksteisest õpetuste ja veendumuste erinevuse poolest. See ei ole õige ja pole sugugi vaimlik piiritle! Põhjus asub sügavamal. Liikmed erinevad üksteisest indiviidide poolest, organisatsioonidki erinevad üksteisest vaimlike iseärasuste poolest ja need iseärasused ja indiviidide mitmekesisus valatakse sellesse või teise vormi, mitmesuguste õpetuste ja veendumuste näol.

Jumala Sõna avab 12 mitmesugust individualiteeti. Vastavalt kaheteistkümne Israeli suguharu arvule. Igal suguharul on isesugune värv (indiviidi vaimlik ära tähendus). (2. Mos. 28, 17–20). Igal suguharul omal eraldi teistest teenistuse ja elukutse; töötused ja õnnistused. (1. Mos. 49, 1–28; 5. Moos. 33, 5–29). Sel põhjusel on kõik Kristuse keha liikmed erinevad, kuna nad kõik kuuluvad mingisugusele erinevale Israeli suguharule; kellel oma erinev individualiteet. Inimesed hästi mõistavad üksteist kui nad on ühtsugu individualiteediga ja sugugi ei mõista kui nad on isesuguste indiviididega. Indiviide ühetaostada on võimata, seepärast sellega võidelda on mõttetu. Vastupidi, igit indiviidi peab austama, säilitama ja andma täieliku vabaduse enesemääramiseks ja laskma arendada oma teoavaldusi, kooskõlas tema iseärasutega. Organisatsioonides ühinevad ühesugused hinged peaaesjalikult ühesuguse individualiteediga, kes üksteist hästi mõistavad ja sel vaimlikul põhjusel ei tohi mingil juhul

lõhkuda ja lahutada (killustada) organisatsioone. See oleks vaimlik ülekohus! Ei ole sugugi juhuslik nähe, et ühed inimesed tulevad ühe organisatsiooni juure aga teised teise. Ühele meeldib üks õpetus ja suund aga teistele teine. Ühele meeldib üks kuulutaja, teisele teine. See tekib mitte seepärast, et inimesed on veendunud ühe või teise organisatsiooni õpetuse tõesuses ja õiguses. Ei! Ühele inimesele on üks enam arusaadav, teisele teine rohkem selge. Kõik millest inimene aru ei saa seda tema ei võta vastu, aga kõik, millest ta saab aru seda tema kergesti võtab omaks vastu. Selles on tarvis igale liikmele anda võimalus ennast väljendada nii nagu igaüks neist on loodud Jumalast. Keegi ei ole süüdi selles, et Jumal on tema nii, aga mitte teisiti loonud; ühele on antud üks individualiteet, teisele teine. Seepärast iga liige Kristuse kehas omab vaimliku õiguse väljendada ennast kooskõlas oma individualiteediga. Mõnikord näib inimestele, et Kristuse keha liikmed segavad ära oma funktsioonid. Seda pole tegelikkuses. Läbi võttes individualiteedi tema vaimliku iseärasuse järgi, kunagi ei sega ära liikmed oma funktsioone, kui igale indiviidile antakse täielik enesemääramise vabadus. Uskliku elus saab sündima kõik Jumala tahtmise järgi siis, kui usklik ära sureb endale ja oma tahtele: (Vil. 2, 13–14; Kol. 2, 3).

Vaimliku töö kasuks ja vaimlikuks kasvamiseks on tarvis hinged sinna jätta, kus nemad on vaimlikult sündinud, nende isikute hoolde, kes neid on vaimlikult kasvatanud. Ühe organisatsiooni hing on võõras teises organisatsioonis, sest kuna igal hingel on oma suund eriline haputaigen ja oma vaim ja see alati teenib lahkhelide ja tülide põhjusena. Sissetoodud võõrapärane element lahutab organisatsiooni vaimlikult ja põhjustab suurt kahju tööle: „vähene haputaigen hapustab terve taigna“. (1 Kor. 5, 6).

Ainult ümberveendumine antud juhul ei anna midagi. Vaimlikult tähendab see: ümberpaigutada keha liikmed ühelt kohalt teise ja sundida neid täitma teisi funktsioone. Vaimlikus on just nii sama kui füüsilises. Ei saa näiteks silma sundida kuulma, ega kõrva nägema; maole anda käsk omada mõtteid, aga pea panna täitma mao funktsioone s. o. toitu seedima. Igaüks ütleb, et see on absurd! Samasugune absurd tuleb välja ka vaimlikus, kui

ümber muuta vaimlikkude liigete funktsioonid s. o. kui üle viia liikmeid ühest organisatsioonist teise ja panna neid täitma teisi funktsioone. Vaimlikult tähendab see anda neile hoopis teine töö, mitte nende indiviidi ja mille vaimlikkude võimete kohane.

Kõikide toodud andmete alusel, meie ligemise valduse piiride ärarikkumine esineb kahekordse vaimliku ülekohtuna: esiteks Jumala ees ja teiseks inimeste ees; rikutakse Jumala õigused ja Jumala seadused, ning meie ligemise õigused ja vabadused.

Vaimlik vastus viimasele küsimusele, mispärast ei tohi varastada lambaid võõrast koplust, ja missugust ülekohtu teevad usklikud selle käsu ärarikkumisega? — Vaimlik on siin sama seadus, mis füüsilises. Alguses sünnib eostamine, pärast sündimine, alles siis juba kasvatamine. Nii nagu füüsilises elus ei tohi juhtuda, et üks eostaks, teine sünnitaks ja kolmas kasvataks, sama kord on ka vaimlikus. Kui vend ühest kogudusest, on ülesäratanud hinge, viis läbi vaimliku eostamise siis teise koguduse vend ei pea segama sellesse asjasse ja üle võtma selle hinge oma kogudusse. Kui vaimlik vend või õde on viinud hinge ärkamisele, siis nad peavad ka sünnitama ja kasvatama. Suurt ülekohtu teevad Jumala ees need usklikud, kes rikuvad seda seadust. Muutmine Jumala vastu on sünnitada võõraid lapsi*) (Osea 5, 7). Peale selle ei või tuua varastatud hinge ohvriks Issandale: (Mal. 1, 13).

Vaimlikud vanemad vastutavad oma vaimlikkude laste eest ainult sel juhul, kui nad ise üles äratasid, ise vaimlikult sünnitasid ja ise kasvasid. Sel vaimlikul põhjusel ei ole kellelgi õigust segada vaimlikkude vanemate õigustesse ja kohustesse. (Ebr. 13, 17) ja teisest küljest on autu ja ebasuursugune kasutada teiste inimeste vaevu, võtta seda mille kallal vaeva ei näinud.

Kristus andis käskluse minna kuulutama uulitsatele ja põikuulitsatele (Luuk. 14, 21). Vaimlikult tähendab see, et usklikul on õigus töötada ainult nende hingede kallal, kes oma veenetes on vabad kõikidest organisatsioonidest, pole seotud mingisuguse õpetusega ja pole kitsendatud vaimliku võimuga s. o. nad viibivad veel uulitsal, ei ole veel sisse läinud vaimlikku majja. „Kündke üles omale uusi välju“.

*) Tõlge on tehtud vene keelest.

(Jer. 4, 3; Osea. 10, 12). Võõraste hingede üle võib töötada, rikkumata meie ligemise õigusi, ainult sel juhul, kui hing on maha jäetud vaimlikkude vanemate poolt, või nende juurest ise ära läinud; lahkus neist ja läks ära nende vaimliku võimu alt. Antud juhul on mõlemad pooled vabad: nii kuulutajad töötades hingede üle ja hinged, kes lahkunud oma vaimlikkudest vanematest, kuid vaimlikkudel vanematel on õigus hoida oma vaimlikke lapsi sõna kuulmises ainult vaimliku mõjutuse jõul, sealjuures mitte rikkudes nende isiku vabadust ja nende veeneid. Isiksus ei pea üheski suunas olema kitsendatud vabaduses. Kõik peavad seisma vabaduses ja ärge painduge orjuse ikke alla nii õpetab Jumala Sõna: (I Kor. 7, 23; Kal. 5, 1). Usklikud peavad olema ainult Kristusele orjad: (I Kor. 7, 22; Kal. 1, 10). Ainult vaimlik alistuvus Kristusele annab täieliku vaimliku vabaduse. Kristuses on kõik vabad: (2. Kor. 3, 17). Isiksust ei tohi kitsendada sel vaimlikul põhjusel, et kõikide inimeste üle mõistetakse kohut vabaduse seaduse järele (Jaak. 2, 12) s. o. inimesed annavad aru sellest kuidas väljendas ennast igaüks temale antud vabaduses, aruande selles, mille jaoks ta on ära pruukinud temale Jumala poolt antud vabaduse andi: hea või kurja peale (Jer. 32, 19; Eves. 2, 10; Ilm. 20, 12 ja 22, 12).

Pea veel mõne sõna ütleva Jumala käsu rikkumise tagajärgedest. Ettetoodud käsu ärarikkumise resuldaat on täielik lahkimine ja vaen üksikute usklike ja nende koguduste vahel. Selle kurva nähte kõrvaldamiseks kogutakse tõsiste usklikkude algatusel (initsiatiivil), — „kes ohkavad ja ägavad kõikide hirmsate asjade pärast, mis Jerusalemmas tehakse“. (Esek. 9, 4), — erakoosolekutele ja suurtele konverentsidele. Nagu kõikidel aegadel kristlikus ajaloos on tekitanud ja tekitavad veel konverentsid suuremaid lahkkelisid ja segadusi. Paljastades vanu haavu ja paiseid, selle samaga konverentsid süvendavad lahkuminekuid ning lahkkelisid ja seepärast toovad mitte nii palju kasu, kui kahju. Üks pühik esimese sajandi kristluse ajast (Grigori teoloog), igasuguste konverentside vastane, märkis ära veel ühe nende konverentside viljatuse põhjuse, ta ütles: „Kogudele (nüüd on teine nimetus — konverentsid) koguvad aned ja kured

vaidlema oma väärilikkuse ja silmapaistevuse üle". Nende sõnadega pühik ütles, et konverentsidele koguvad inimesed mitte tõsised, mitte sügavad ja vaimlikult kogemusetu, kes tegevuses mitte Kristuse kirikus rahu loomisega, aga ainult sellega, et väljendada oma silmapaistvust sõnas ja lihalikus teadmises ja võidelda kätte enam aulik seisukoht ja kuulsust. Lihalikudest tegudest on ka viljad lihalikud. Mingeid vaimlikke resultaate liha ei anna ja ei või anda. Meeletu lootus oodata lihalt vaimulikke vilju. Välispidiste teotsemistega ja põhjustega mitte midagi vaimlikku või parandada muuta ei saa. Kõik vaimlik on parandatav ainult vaimlikuga, vastavate teonditega. Parandada vaimlikku korda ja vigu väliste teotsemistega tähendab vaimlikult lapsemängu alata ja korraldada lõbustust jõude inimestele. Selle ettevõtte peale kulutatakse määratud summasid, mille eest võiks toita suur hulk nälgivaid perekondi. Tõsiste ja asjalikkude koosolekute asemel on tulemuseks kärrikkad, lõbusad lõbusõidud ilmaliku iseloomuga, mille peale raisatakse kallist aega oma isiklikuks lõbuks. Niisugune kogu nimetatakse „vaimlikuks“ konverentsiks. Täiesti arusaamata — mis on siin vaimlikku, — kas jutuaajamised religioonsel teemil nimetatakse vaimlikkuseks? — Muidugi konverentsidel on ka tõsiseid usklikke, kuid küsitakse missuguse vaimliku sihi pärast? (Laul. 1, 1—2). Kui usklikud tõesti otsivad tõelise rahu saavutamist Kristuse kirikus ja edu vaimlikus töös, siis selleks eesmärgiks on tarvis mitte kära ja vaidlust, vaid täielik vaikus ja rahu. Vaimlikke sihte on tarvis saavutada vaimlikkude abinõudega.

Et konverentsil oleks vaimlikke tagajärgi on vaja istungi ajaks määrata 3—4 päevane

paast jõurikka palvega ja siis avaneb, kes januneb tõesti Kristuse rahu ja kes otsib lõbustust ja meelelahutust. Kes ilmub konverentsile tõemeelse tahtmisega paastuda, palvetada ja väljendada puhtust, see ongi tõeline kristlane. Kui konverents saab peetud valjult Kristuse vaimus, paastumises ja palves, puhtuses ja pühaduses (vennad ja õed eraldi) siis on ka tulemused vaimlikud ja õnnistatud. Apostlid kõikides vaimlikkudes asjades rakendasid paastu ja palvet ja neil oli suur edu: (Ap. teod. 6, 4; 13, 2—3; 14, 23). Sel juhul kui konverentsid ka kõik välised põhjused eemaldaksid, kuid jätaks tähelepanemata põhise vaimliku põhjuse, mis lõhub rahu ja vaimlikku tööd s. o. toodud käsu rikkumine, siis ka sel juhul konverentsist ei ole mingeid vaimlikke resultaate. Tarvis on välja hüljata vargavaim Kristuse kirikust. Tõeliku rahu saavutamiseks (mitte ainult leppimist) ja vennalikkude suhtumiste jalule seadmiseks samuti pole küllalt ainult headest soovidest ja kavatsustest, tarvis on süüdlaste suhtes, Jumala seaduse rikkumises rakendada vaimlikku karistust. Vaimlikkude tegude läbiharutamiseks on tarvis sisse seada vaimlikud kohtud.

Pöördudes Korintuse kiriku poole, kelle juures ei olnud veel organiseeritud kohus, Apostel kõneleb temale: **Kas tõesti teie pole väärt mõistma kohut vähemtähtsates asjades?**

„Kuidas julgeb (tohib) keegi teie seast, kui temal teistega tegemist on, kohut käia ülekohtuse juures, aga mitte pühade juures.“ (1. Kor. 6, 1—6).

„Seepärast tahame meie selle peale mõelda (sisemiselt), mis rahuks ja vastastikkuseks ülesehitamiseks teenib.“ (Rom. 14, 19).

(Menge tõlge).

M. S.

